

Arrest

nr. 151 703 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de mevrouw'1', die verklaart te heten(1): naam: (...)

In voorkomend geval, ALIAS: wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.. De beslissing tot verwijdering van 17.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard meteen inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend 13/01/2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Duffel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 29.01.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (...) Op 06.02.2015 weigerde de gemeente Duffel deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 23.12.2014 werd aan betrokkene reeds een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert een eerste middel aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14, §1 VREEMDELINGENWET. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod in de wettelijke bepaalde gevallen:

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dit artikel stelt uitdrukkelijk dat het inreisverbod gepaard moet gaan met de beslissing tot verwijdering. Beide beslissingen dienen met andere woorden samen (gepaard: een tweetal vormend) te worden opgelegd. Het is niet mogelijk dat de verwerende partij na of voor het opleggen van een verwijderingsmaatregel nog een inreisverbod opgelegd. De bestreden beslissing, het inreisverbod, dateert van 16.03.2015. De beslissing tot verwijdering, waarnaar de inreisverbod verwijst, dateert evenwel van 17.03.2015. Het inreisverbod werd opgelegd op een moment (16.03.2015) dat er geen verwijderingsmaatregel werd opgelegd aan verzoekster. Dit gebeurde pas later, op 17.03.2015. Het inreisverbod ging dus niet "gepaard" met de verwijderingsmaatregel. Beide werden op een afzonderlijk tijdstip opgelegd. Bovendien blijkt dat het inreisverbod zelfs werd uitgevaardigd op een moment (16.03.2015) dat er geen verwijderingsmaatregel werd opgelegd aan verzoekster."

2.2. Vooraf merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending wenst aan te voeren van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit het citeren

van voornoemde bepaling. Echter vermeldt de verzoekende partij abusievelijk “Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet”. In de nota stelt de verwerende partij hierover: “Vooreerst merkt verweerder op dat de verzoekende partij kennelijk een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet beoogt op te werpen, vermits geenszins een middel ontwikkeld wordt betreffende de bepaling van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen hoe dan ook niet aangenomen worden.”

Het middel zal worden besproken in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad van State komt in arrest nr. 225 871 van 18 december 2013 tot volgende bevindingen.

Naar luid van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. In artikel 1, 8° van die wet wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Vermits in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de aanvankelijk bestreden beslissing overigens toepassing is gemaakt omdat aan verweerder geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met éénzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Omgekeerd is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod dateert van 16 maart 2015 en dat de beslissing van verwijdering dateert van 17 maart 2015.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet “(gaat) de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod”. Uit punt 2.3. blijkt dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering. Op het moment dat het inreisverbod werd genomen, zijnde 16 maart 2015, was de beslissing tot verwijdering van 17 maart 2015 nog niet in het rechtsverkeer.

De verzoekende partij maakt aan schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is gegrond.

2.5. De repliek in de nota doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 16 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC